

„Kněžo“, žejo Dabit, „ja som Twoj služabník, Ty by moje węsbę serszywał“. (Pſ. 116, 16.) Gaž te stare węsy byli serszywane, ga sachopiju sę te nowe, až wę nęt pla jadnogo drugiego sežo. (Rom. 7, 4.) Žesušowę dobýdkę, Togo słužba, Togo na tej křichy saſlužone myto bysch, jadna hutschoba bysch, na kotoruž ten Kněs ſwjaſelim pokazujo a groni: ta jo mē žuriue a ſchěžko pſchischla, ale wona jo nęt moja, to jo ta iwelika węz, we kotrejž miſ schykne jadnake a jaden tomu drugemu rowne buwasch muſhym.

Gaž twojomu Wimožniku tu hutschobu dajosch, ga muſhysch Tomu ju dasch zelu; Won ińozo ju ſníkim želiſch, tak ab Won mēl połojzu abo kuſ, a tu drugu połojzu abo ten drugi žel ten ſwét ab howaz nedt. Tak dlujko, ak nejby zelu Togo, namasch žednego węstego a wjaſelego žyvena. Ty dře by mot teje gnadę ſapschiimeth, ale wono ſchiſchegno nawsche boſi, wono jo ſchake dwojeſie we twojej hutschobe, ten pſchawę mēr ſchi brachuj. Glédaj, to lažy na twojej roſdzelonej hutschobe. Mali pač ten Wimožnik tu zelu hutschobu, potom jo jadno gole Bože rowno tak dobre ak to druge. Žedno nej lepsche a žedno nej rynſche.

Gaž to piſmo (Pſ. 104, 31.) nęt groni: „Ten Kněs ma ſpodobaňe na ſwojich statkach, ga ſmę teč miſ Togo statki, a to take, kenz ſaſej dobre statki hugbaju. „Miſ ſmę Togo statk, ſtwořone we Christu Žesuſu k'dobrym statkam.“ Tomu Kněſu, naſchom Bogu ſlužy ſemja a iebjo, morjo a węſchy, ſlyžo, mjaſez a ta mań tych